TẠP CHÍ ĐIỆN TỬ
THƯƠNG HIỆU & CÔNG LUẬN

Gặp gỡ nữ doanh nhân Bùi Thị Hương: Người gieo chữ trên đỉnh núi và giấc mơ xây tổ ấm cho yến trời

12:25 27/09/2025

Có những cuộc đời tựa như một dòng sông, cứ mải miết chảy qua ghềnh thác, qua bão giông, để rồi bồi đắp nên những vùng phù sa mỡ màu. Hành trình của chị Bùi Thị Hương là một dòng sông như thế. Từ cô giáo gieo chữ trên đỉnh núi mờ sương đến nữ doanh nhân quốc tế - người sáng lập thương hiệu Yến Helen với nhiều dấu ấn, chị đã viết lên một bản trường ca về nghị lực, về tình mẫu tử thiêng liêng, và về một triết lý nhân văn hiếm có: xây tổ ấm cho chim yến trước khi nghĩ đến lợi nhuận.

Tiết trời thu Hà Nội dịu mát, nắng vàng như rót mật trên con đường Thụy Khuê. Tôi có hẹn với chị Bùi Thị Hương tại chính Không gian Di sản Văn hoá Phi vật thể Yến Helen đặt tại số 249 phố Thụy Khuê, Hà Nội vừa được công nhận.

Chị Bùi Thị Hương trong Không gian Di sản Văn hoá Phi vật thể Yến Helen đặt tại số 249 phố Thụy Khuê, Hà Nội

Bước qua cánh cửa, một cảm giác bình yên và nhân văn bao trùm, như thể câu chuyện về sự cống hiến hài hòa giữa người chủ và loài yến đang hiện hữu trong từng góc nhỏ. Và rồi, khi ngồi đối diện chị, tôi hiểu nguồn năng lượng kỳ lạ ấy đến từ đâu. Ở người phụ nữ đã đi qua hơn nửa thế kỷ này, thời gian chỉ làm đậm thêm nét cười hóm hỉnh và khiến đôi mắt lấp lánh một thứ ánh sáng của cảm xúc và sự từng trải. Giữa không gian ấy, câu chuyện về cuộc đời chị bắt đầu, không phải bằng những thành tựu, mà bằng một lời tự nhận đầy ấn tượng: *“Chị là một hạt sạn trong gia đình nhà giáo nề nếp ở Hưng Yên”*. Một hạt sạn gai góc, khác biệt, nhưng tôi biết, mình sắp được nghe câu chuyện về hành trình hạt sạn ấy lấp lánh.

Sinh ra và lớn lên trong một gia đình *nhà giáo nề nếp ở Hưng Yên, nhưng chị lại tự nhận mình là một "hạt sạn"*

Hạt sạn được tôi luyện trong lửa đỏ

Cái chất “hạt sạn” ấy đã sớm bộc lộ từ khi còn là một cô bé con. Mười hai tuổi, khi bạn bè còn mải chơi, cô bé Hương đã biết mua chịu bưởi của hàng xóm,

dùng đôi tay khéo léo gọt thành những đóa hoa sen trắng muốt, đặt trên tàu lá chuối xanh non, rồi mang ra cổng nhà máy Nhà máy Sứ Hải Dương chờ bán cho các cô chú công nhân tan ca. Số tiền lời ít ỏi không dùng để mua quà vặt, mà để đổi lấy chiếc áo mưa cho mẹ, cặp lốp xe đạp cho cha, hay lặng lẽ mua một bao phân đạm về tặng mẹ làm quà. Đó không phải là buôn bán, đó là tình thương được thể hiện bằng trí tuệ, là bài học vỡ lòng về việc tạo ra giá trị từ những điều nhỏ bé nhất.

Rồi cô bé chuyên Toán của Trường cấp 3 Phù Cừ (Hưng Yên, khóa 1981 – 1984) ngày nào cũng theo nghiệp sư phạm, theo tiếng gọi của con chữ và những vùng đất xa xôi.

Mười tám tuổi, cô giáo trẻ mang thai đứa con đầu lòng, đã không một chút ngần ngại mà đi bộ 60km đường rừng để đến nhận lớp ở một bản H'Mông heo hút. Nơi ấy, tiếng Kinh còn là một thứ ngôn ngữ xa lạ. Cô vừa là cô giáo, vừa là người chị, người bạn, xoay xở đổi từng cây kim, cuộn chỉ để lấy lúa, lấy gà, để tồn tại, để bám trụ và gieo mầm con chữ.

Những năm tháng sau đó là chuỗi ngày rong ruổi theo các công trình thủy điện lớn của đất nước, từ Hòa Bình đến Ialy. Ký ức vẫn còn vẹn nguyên về những buổi sớm tinh mơ, khi thành phố còn chìm trong giấc ngủ, chị đã nổ máy xe vượt 40 cây số đường đèo vào Ialy. Rồi khi trở về, phố đã lên đèn tự lúc nào. Có những hôm mưa rừng xối xả, con đường biến thành dòng suối dữ, chị chỉ biết ngồi co ro bên vệ đường, đợi nước rút rồi lại đi. Chị rơm rớm nước mắt khi nhớ lại: *"Động lực lớn nhất của cuộc đời chị là thương con. Chị chỉ muốn con mình có cơ hội học ở thành phố, có một tương lai tốt hơn."*

Tình mẫu tử thiêng liêng ấy đã trở thành ngọn đuốc soi đường cho chị đi qua những năm tháng tăm tối nhất, kể cả khi phải đối mặt với những định kiến khắt khe từ chính gia đình. Sự mạnh mẽ, khác biệt của chị từng bị xem là "lạc lõng" trong chính gia đình nhà giáo mẫu mực của mình. Những ánh mắt xa lánh, những lời dè bỉu vô tình trở thành động lực để chị nỗ lực gấp trăm, gấp nghìn lần.

Năm 2006, chị trở về Hà Nội, tiếp tục nghề giáo theo mong ước của gia đình. Nhưng dòng máu kinh doanh và sự nhạy bén thiên bẩm trong chị chưa bao giờ ngừng chảy. Song song với bục giảng, chị bắt đầu công việc "làm đẹp cho những ngôi nhà". Bằng con mắt tinh tế và đôi bàn tay khéo léo, chị tìm mua những căn nhà cũ kỹ, thổi vào đó một sức sống mới rồi trao lại cho những chủ nhân cần một tổ ấm thực sự. Cái duyên và tài năng ấy dần tạo nên tiếng tăm, đưa chị trở thành một chuyên gia có tiếng trong lĩnh vực tư vấn và thiết kế nội thất lúc nào không hay.

Khởi nghiệp tuổi xế chiều và triết lý vươn tầm quốc tế

Năm 2017, kết thúc 33 năm đứng trên bục giảng, đến tuổi nghỉ hưu, khi nhiều người chọn cho mình sự an yên sau một đời cống hiến, chị Bùi Thị Hương lại bắt đầu một hành trình mới: khởi nghiệp. Lần này là một sự nghiệp lớn với ngành yến sào, một giấc mơ lớn mang tên Yến Helen.

Sản phẩm mang thương hiệu Yến Helen

Với chị, tổ yến không chỉ là một món ăn bổ dưỡng, nó là một "tổ nhân văn", một biểu tượng của sự hy sinh và tình mẫu tử vĩ đại. Chị say sưa kể, giọng đầy chiêm nghiệm: *"Con yến xây tổ nhưng không bao giờ được nằm trong tổ. Nó chỉ bám trên thành tổ để canh cho con ngủ. Ngày bay hàng vạn dặm kiếm ăn, đêm về lại cần mẫn nhả từng giọt nước dãi từ tâm can để dựng xây nên ngôi nhà cho thế hệ sau. Đến khi chim non đủ lông đủ cánh, nó lặng lẽ bay đi, để lại chiếc tổ tinh túy ấy cho loài người."*

Chính sự thấu cảm sâu sắc ấy đã thôi thúc chị thực hiện một dự án để đời – "Khu vườn gọi yến về" tại Cam Ranh. Trong một lần đến đây, chị đã sững người khi chứng kiến cảnh tượng hàng ngàn con yến bay về, mỏi mệt sau một ngày kiếm ăn, chiu chít tìm chỗ trú ngụ trên những cành cây. Chị tự nhủ: *"Phải giúp loài chim quý này có một nơi bình yên để làm tổ."*

Và rồi, một quần thể nhà yến hòa hợp với thiên nhiên đã mọc lên, được kiến tạo như một đóa hoa hồng khổng lồ khi nhìn từ trên cao. Với chị, phải lo cho chim yến trước, phải tạo ra một "ngôi nhà hạnh phúc" thật sự cho chúng, thì con

người mới xứng đáng được nhận lại thành quả.

Quan trọng hơn, chị đã tạo ra công ăn việc làm cho hàng trăm lao động, lan tỏa triết lý kinh doanh bền vững, đúng với tâm niệm: *“Lợi nhuận chỉ có ý nghĩa khi đi cùng giá trị nhân văn.”*

Chị say sưa giới thiệu các sản phẩm của Yến Helen

Chụp ảnh lưu niệm cùng với Đoàn cấp cao Chính phủ Malaysia và quan khách khi sang thăm Công ty

Từ bục giảng đơn sơ nơi núi rừng Tây Bắc, Bùi Thị Hương đã vươn mình ra biển lớn, viết nên một câu chuyện cổ tích cho thương hiệu yến sào Việt Nam trên thương trường quốc tế. Những thành quả mà chị gặt hái không chỉ là con số, mà là những cột mốc tiên phong đầy tự hào như: Chứng nhận Halal quốc gia đầu tiên và duy nhất; Danh hiệu Top 1 doanh nghiệp xuất sắc nhất châu Á; tấm vé thông hành FDA vào thị trường Hoa Kỳ; Giấy phép kinh doanh tại Dubai và cả Kỷ lục Guinness cho sự sáng tạo không ngừng nghỉ trong "Không gian Di sản Văn hóa Phi vật thể Yến Helen".

Những thành tựu mà chị Hương cùng Công ty TNHH Helen Solar đạt được...

... không chỉ là con số, mà là những cột mốc tiên phong đầy tự hào

Thế nhưng, giữa vô vàn những danh hiệu quốc tế lấp lánh, có một sự công nhận còn quý giá hơn tất cả, đủ sức xoa dịu mọi vết thương lòng từ những ngày tháng gian khó. Đó là khoảnh khắc người cha, vốn luôn nghiêm khắc với cô con gái "phá cách", nắm chặt tay chị trên giường bệnh, giọng nghẹn ngào cất lên lời gan ruột: *"Bố chỉ tiếc là bố sống với con thì ít, mà con sống với bố thì nhiều."* Một câu nói muộn màng, nhưng là sự thấu hiểu sau cùng, là sự công nhận quý giá nhất cho một đời bão giông.

Có lẽ vì đã nhận được sự thừa nhận thiêng liêng ấy, mà giờ đây, chị không còn bận tâm đến những giá trị phù hoa bên ngoài. Tôi tình cờ liếc nhìn đôi bàn tay trần của chị, đôi bàn tay mà lẽ ra phải được mang nhiều thứ trang sức quý giá, và như đọc được suy nghĩ của tôi, chị mỉm cười hiền hậu: *"Chị và các con có một triết lý sống: hãy tự biến mình thành một viên kim cương vô giá. Còn vật chất, hãy để lại cho đời, cho những người cần mình hơn."*

Câu nói ấy cứ vang vọng mãi trong tâm trí tôi khi rời khỏi tòa nhà Yến Helen, bước vào không gian trong lành của tiết thu Hà Nội. Nắng vàng như mật ong, óng ả trải dài trên những vòm cây ven Hồ Tây. Chào chị ra về, nhưng câu chuyện về cuộc đời chị vẫn còn ở lại, xoáy sâu vào tâm thức. Tôi chợt hiểu ra, "viên kim cương vô giá" mà chị nói đến không phải là một triết lý suông. Đó chính là con người chị – một người phụ nữ đã tự mình mài giũa bản thân qua bao nhiêu năm tháng bão giông, không phải để tỏa sáng cho riêng mình, mà để sưởi ấm và trao đi những giá trị nhân hậu cho cuộc đời.

Tâm An